

[Finansministeren.]

Peter Larsen var inde på, at der i tjenestemandslovens § 104 er omtalt to former for godtgørelse til udvalgsmedlemmer, nemlig dels mødediæter, dels godtgørelse for fraværelse fra hjemstedet.

Mødediæterne, der som nævnt ydes udvalgsmedlemmer som erstatning for udgifter og vederlag for arbejde, har siden 1942 normalt udgjort 10 kr. pr. mødedag, og dette beløb er fortsat gældende.

Det er imidlertid den anden godtgørelse til udvalgsmedlemmer, godtgørelsen for fraværelse fra hjemstedet, som det ærede medlem er utilfreds med. Jeg finder det rigtigt at fremhæve, at denne godtgørelse har til formål at give udvalgsmedlemmerne dækning for de påregnelige udgifter til fortæring og eventuel overnatning ude, som påføres disse udvalgsmedlemmer i forbindelse med udvalgsarbejdet. Denne godtgørelse kan efter loven derfor kun ydes til udenbys boende medlemmer, idet indenbys boende medlemmer ikke kan påregne at have udgifter af denne art. Der er ikke i den nye tjenestemandsløvs så lidt som i tjenestemandsløven af 1946 fastsat regler for, hvornår et medlem skal betragtes som udenbys boende med den virkning, at den pågældende kan få godtgørelse for fraværelse fra hjemstedet, men reglerne herom er fastsat administrativt.

Indtil 1. oktober 1958 var reglerne følgende:

For udvalgs møder i København kunne godtgørelse kun ydes til medlemmer, hvis hjemsted lå uden for en afstand af 20 km fra Københavns hovedbanegård, idet man her havde lagt den tidligere afstandsgrænse for fastsættelse af vederlag m. m. til udenbys boende folketingsmedlemmer til grund. For udvalgs møder, der afholdtes uden for København, gik reglerne ud på, at kommunegrænsen normalt var afgørende for, om et medlem skulle anses som indenbys eller udenbys boende i henseende til adgang til at oppebære godtgørelse for fraværelse fra hjemstedet. Godtgørelsen for fraværelse fra hjemstedet udgjorde indtil 1. oktober 1958 18 kr. pr. døgn.

Over for lønningskommissionen af 1954 blev der fremsat krav om forhøjelse af denne sats, og kommissionen tog i denne anledning hele spørgsmålet om reglerne for ydelse

af denne godtgørelse op til overvejelse. Kommissionen fandt det bl. a. rigtigst, at beregningen af godtgørelsen byggede på varigheden af det samlede fravær fra hjemstedet. Ud fra disse synspunkter udarbejdede kommissionen herefter forslag til detaljerede regler for udbetaling af godtgørelse for fraværelse fra hjemstedet ved deltagelse i udvalgs møder dels i de 3 hovedstadskommuner, dels uden for dette område.

Disse regler er efter at være godkendt af finansudvalget sat i kraft fra 1. oktober 1958.

Reglerne kan kort gengives således, at mødedeltagere, som har bopæl uden for en afstand af 45 km fra Københavns hovedbanegård eller — ved møder uden for København — fra mødestedet, oppebærer 14 kr. for hver påbegyndt 12 timer, rejsen har været. For hver overnatning ude, der medfører udgifter for mødedeltageren, ydes en godtgørelse på 16 kr.

Mødedeltagere, som har bopæl inden for 45 km grænsen, får som hovedregel en godtgørelse på 14 kr., når mødedeltagelsen har medført et fravær fra hjemstedet på mindst 6 timer, medens der ikke ydes nogen godtgørelse, hvis fraværelsen har været af kortere varighed.

Da man tidligere har haft standardregler og nu har indført regler, der tager hensyn til udvalgsmedlemmernes påregnelige udgifter til fortæring m. v. under deltagelse i udvalgs møder, vil der selvsagt for den enkelte mødedeltager kunne blive udbetalt godtgørelser af anden størrelse efter de nye regler end under det hidtidige system. Men der er i og for sig ingen, der siger, at det nye system af den grund er forkert. Det kan også være det gamle system, der var for skematisk.

Efter min opfattelse giver de nye regler mere rimelige resultater end de hidtil gældende, og når reglerne skal vurderes ud fra deres formål, mener jeg ikke, de kan betegnes som urimelige.

Såfremt reglerne i enkelttilfælde har medført reduktioner eller bortfald af hidtil udbetalte godtgørelser, der af modtagerne har været opfattet som vederlag for selve udvalgsvirksomheden — og det ærede medlem var inde på, at det ligesom ikke var fulgt med lønstigningen — bør der efter min mening ikke rådes bod herpå ved æn-